

אֱלֹהִים כְּלָמָד הַקָּרֵב

סְרִרְךָ לְקֹאַטְּרֵי מִזְגָּהָרִיךְ

קָרְבָּן תֹּרְדָּה

הִיְהָ מַחְזֵק אֶת אֲנָשָׁיו, שְׁקַבְלוּ לִפְנֵיו בְּקָבְלָנָא גְדוֹלָה, עַל שָׁהָם
רְחוּקִים מִתְפָלָה מִאֵד וּקְשָׁה עַלְיָהֶם מִאֵד לְהַתְפִלָל, וְהִיָּה
מַחְזֵק אָוֹתָם וּמְנַחֵם אָוֹתָם בְכָמָה לְשׁוֹנוֹת, שְׁלָא יִפְלוּ בְדָעַתִּיהָן
בְשִׁבְיל זה. וְאָמַר הָלָא אֲצַל הַגָּר שְׁגַתְגִיר, בִמְהִזְבִּיחָה הוּא אֲצַלָו
כְשִׁזְוֹכָה לִידֻע אָמִירַת הַתְבֹות לְבַד עַד בָּרוֹזְךָ שְׁאָמֵר! עַל-כֵן רְאוּי
לְאָדָם לְנַחֵם אֶת עַצְמוֹ וּלְשִׁפְחָח אֶת עַצְמוֹ, עַל אֲשֶׁר עַל-כֶּל-פְנִים
הָזָא זֹכָה לוֹמֵר הַתְבֹות שֶׁל הַתְפִלָה.

וְשָׁמַעֲתִי שְׁחִיה מִדְבָּר עַם אִישׁ פְּשֻׁוט אֶחָד מַעֲגִין תִּפְלָה,
שְׁקַשָּׁה מַאֲד לְהַתִּפְלֵל, וְנַתֵּן לוֹ עַצָּה וְאָמֵר לוֹ,
שְׁיִחְשֶׁב בְּלֹבוֹ, שְׁאַינּוּ צְרִיךְ לְהַתִּפְלֵל כִּי-אָמַם עַד בָּרוֹךְ שְׁאָמֵר, כִּי
אוֹלֵי הוּא צְרִיךְ בְּגָלְגֹּול זוֹה לְתַקּוֹן רַק חַלְקָה זוֹה מַהְתִּפְלָה, כִּי אוֹלֵי
בְּגָלְגֹּול הַרְאָשׁוֹן כִּכְרָר הַתִּפְלֵל בְּכַוְּנָה שְׁאָר חַלְקֵי הַתִּפְלָה, רַק חַלְקָה
זוֹה עַד בָּרוֹךְ שְׁאָמֵר הוּא צְרִיךְ עַכְשָׂו בְּגָלְגֹּול זוֹה לְהַתִּפְלֵל בְּכַוְּנָה,
וְעַל-כֵּן יִכְנִים כֵּל כְּחֹזֶב זֶה הַמְעַט לְהַתִּפְלֵל בְּכַוְּנָה עַד בָּרוֹךְ
שְׁאָמֵר. וְאַחֲר-כֵּד כְּשִׁיגְיָע לְבָרוֹךְ שְׁאָמֵר, יִחְשֶׁב: אוֹלֵי צְרִיךְ לְתַקּוֹן
חַלְקָה זוֹה, בְּגַוֵּן מִבָּרוֹךְ שְׁאָמֵר עַד וַיַּבְרֵךְ הָיָד, וַיִּתְפְּלֵל עוֹד אַזְתָּו
הַחַלְקָה בְּכַוְּנָה, וּבָנָה לְהַלֵּז. וְהַפְּלֵל – שְׁלָא יִבְלֶבֶל דַעַתּו בְּתַחְלָה בְּכָל
הַתִּפְלָה, כִּי יְהִי קָשָׁה וּכְבָד עַלְיוֹן, רַק יִתְאַמֵּץ בְּכָל פָּעָם לְזִמְרָה
מְעַט מְעַט בְּכַוְּנָה, כִּי מְעַט יִכְלֵין לְהַתִּפְלֵל בְּכַוְּנָה, וְאַחֲר-כֵּד עוֹד
מְעַט וּכְוֹ' בְּגַ"ל:

גַם כִּבְרָ מִבָּאָר, שֶׁבְּאָמָת עַל-פִּי הַרְבָּ אֵין יִכְזַּלֵּן לְהַתְּפִלֵּל כָּל הַתְּפִלָּה בְּכַוְגָה, רַק מַעַט, כִּי כָל אֶחָד מַתְּפִלֵּל אֵיזָה חָלֵק מַתְּתִפְלָה לְפִי בְּחִינָתוֹ, כִּי אֵית מִאֲרִי דִּידִין וּמִאֲרִי דִּרְגָלוֹן וּכְוּ, בִּמְבָאָר בְּמִקּוֹם אַחֲרָ:

הַתְּוֹרַה קְכֻבָּ

לְעֵגִין הַמְחַשְׁבּוֹת זָרוֹת שֶׁבְּתִפְלָה. וּכְבָר יִדּוּעַ, שֶׁכָּל מַחְשָׁבָה וּמַחְשָׁבָה הִיא קֹמָה שְׁלֵמָה, בְּמוֹבָא. וְאָמָר שֶׁבְּשָׁה אָדָם עוֹמֵד וּמַתְּפִלֵּל בְּסֶדֶר וְאֵינוֹ מִשְׁגִּיחַ עַל הַמְחַשְׁבּוֹת זָרוֹת, וּעַל-יִדְיָוָה הוּא מִנְצָחָ אֹתָם וּמַעֲבִירָם מִמְּנוּ (וּבִמְבָאָר בְּמִקּוֹם אַחֲרָ, שֶׁאֵין צְרִיכֵין לְהַסְּתַּבֵּל עַלְיָהָם כָּלָל, רַק לִילָּד בְּסֶדֶר בְּתִפְלָתוֹ וּלְבָלִי לְהַבִּיט לְאַחֲרֵיו כָּלָל, וּעַל-יִדְיָוָה מִמְּיִלָּא יִסְתַּלְקוּ), אָזִי בְּדֶרֶךְ הַלּוּכוֹ בְּתִפְלָתוֹ הוּא מִפְּיָל אֹתָם, לְזֹה חֹתֶךָ יָד, וּלְזֹה חֹתֶךָ רֶגֶל, וּכְיוֹצָא בְּזֹה בְּשָׁאָר הָאִיבָּרִים. פְּרוֹשָׁ, כְּמוֹ לְמַשְׁלֵל בְּעֵגִין מִלְחָמָה, בְּשִׁצְרִיךְ לִילָּד וּלְעַבֵּר בֵּין תְּרֵבָה רֹצֶחֶם וּאוֹרְבִּים, וּבְשָׁהוּא גָּבוֹר וּעַבְרִ בְּגִינֵּיהֶם, אָזִי בְּדֶרֶךְ הַלּוּכוֹ הוּא מִפְּיָל אֹתָם, כִּי לְזֹה חֹתֶךָ יָד בְּדֶרֶךְ הַלּוּכוֹ וּמִפְּיָלוֹ, וּלְזֹה חֹתֶךָ רֶגֶל וּכְוּ, וּכְיוֹצָא בְּזֹה כַּן הוּא מִמְּשִׁבְעָ בְּעֵגִין הַתְּפִלָּה, שֶׁבְּשֶׁמֶתֶפְלִילִין בְּסֶדֶר וְאֵין מִשְׁגִּיחַין עַל הַמְחַשְׁבּוֹת זָרוֹת וְדוֹחַין אֹתָם וּמִפְּיָלִם, אָזִי בְּדֶרֶךְ הַלּוּכוֹ בְּתִפְלָתוֹ הוּא חֹתֶךָ לְזֹה יָד וּלְזֹה רֶגֶל וּכְוּ בְגִ"ל. כִּי כָל מַחְשָׁבָה זָרָה הוּא קְלָפָה, וְהִיא קֹמָה שְׁלֵמָה, בְּמוֹבָא, וּבְשֶׁמֶתֶגֶבר לְהַתְּפִלֵּל בְּסֶדֶר וּלְבָלִי לְהַסְּתַּבֵּל עַלְיָהָם, אָזִי הַזָּרֶג אֹתָם אוֹ חֹתֶךָ מֵהֶם אִיבָּרִים בְגִ"ל:

הַתְּוֹרַה קְכֻבָּ

אָמָר: שְׁמַקּוֹה אֵינָה מִזְקָת כָּלָל, וְהַדָּאָקְטִיר שִׁיאָמָר לוֹ, שְׁמַקּוֹה מִזְקָת, אֵינוֹ דָאָקְטִיר כָּלָל. אֲדָרְבָּה, טְבִילַת מַקּוֹה טוֹבָה

מִאֵד לְבָרִיאוֹת הַגּוֹף, כִּי יֵשׁ גְּקֻבִים קָטָנִים הַרְבָּה בְּגּוֹפּוֹ שֶׁל אָדָם
וְהֵם גְּקֻבִי הַזּעַה, שֶׁדָּרַךְ שֶׁם יוֹצֵא הַזּעַה מִן הָאָדָם, וְהֵם צְרִיכִין
לְפִתְחָה, כִּי אִם גַּסְתָּמִין גְּקֻבִי הַזּעַה יוּכָל לְחַלְשׁ וְלַפְלֵל לְחַלְשׁה, חַסְכָּנוּ
וְשְׁלוּם, וְעַל-יְדֵי טְבִילָה בְּמַיִם גַּפְתָּחֵינוּ גְּקֻבִי הַזּעַה, וְזֹה טוֹב מִאֵד
לְבָרִיאוֹת הַגּוֹף. רַק שֶׁלֹּא יְהִי הַמַּיִם קָרִים בְּיוֹתָר, כִּי אָז מִיאָ
מַטְרָשִׁי לְהַגְּקֻבִים הַגְּלָל, אֲבָל בְּשַׁאֲין הַמַּיִם קָרִים מִאֵד, אָז
הַטְּבִילָה בְּהֵם טוֹבָה מִאֵד:

גַם כִּבְרָה מִבָּאָר, שֶׁאֵין הַעֲבוֹדֹת וְסֶגּוּפִים, שַׁקּוּרִין הַאֲרִיוֹנָאַנִי,
מִזְיקִים כָּלָל, וּמֵי שְׁמַזִּיק לו הַעֲבוֹדָה וְהַסֶּגּוּפִים, זהו רק
מחמת גִּדְלוֹת:

בְּרֵאשִׁית בָּרוּךְ הוּא וָהִיא

שְׁמַעֲתִי בָּשָׁמוֹ שֶׁאָמַר, שְׁלֵפָעָמִים מִגְיָע לְאָדָם הַרְהֹר
תְּשֻׂבָּה וְהַשְׁתּוֹקָקָות לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאַיִּזָּה מֶקוּם,
שְׁצִרְיךְ שֵׁם בָּאוֹתוֹ הַמֶּקוּם דִּיקָא לְהַתְחִזֵּק בָּזָה הַהֲרֹהֹר תְּשֻׂבָּה
וְהַשְׁתּוֹקָקָות, כִּגּוֹן לְדָבָר שֵׁם אַיִּזָּה דָּבוּרִים שֶׁל תְּחִנּוֹת וּבְקִשּׁוֹת
אוֹ דָּבָרִי הַשְׁתּוֹקָקָות בְּפֶה וּבְלָב כְּפִי הַעֲנִין, וְלֹא יִמְתַיֵּן וְלֹא יִזּוֹז
מֶמוּכוֹמוֹ, אַפְ-עַלְ-פִּי שְׁאַיִן זֶה הַמֶּקוּם מוֹכֵן לְכָה, כִּגּוֹן שֶׁלֹּא בָּمֶקוּם
קְבִיעֹת לְתוֹרָה וּתְפִלָּה, רַק בְּדָرֶךְ הַלּוּכָו וּבְיוֹצָא. כִּי כְּשִׁיזְוֹז
מֶמוּכוֹמוֹ, יִכְׁזֶל לְהִזְוֹת שִׁיפְסָק. וְכֵן מִמְּנוּ, זְכַרְוּנוּ לְבָרְכָה, בְּעַצְמָוֹ
רְאַיְנוּ עֲגִינָּן כֵּזה כִּמָּה פָּעָמִים, שְׁלֵפָעָמִים גַּשְׁאָר עוֹמֵד בָּאַמְצָע
הַבִּית, וְדָבָר עַמְּנוּ וְגַלְהָ לְנוּ תּוֹרָה גַּפְלָאָה וְשִׁיחָה גַּאָה מָאָד, וְגַלְהָ
דָּרְכִים גַּפְלָאִים לְעַבּוֹדָת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְהַתְעֹזְרוֹת גַּדּוֹל וּכְוֹי, וְלֹא
רְצָחָה לְזֹז מֶמוּכוֹמוֹ, עַד שְׁגַמֵּר מֵה שְׁרָצָה, וְכֵן תִּהְיֶה כִּמָּה פָּעָמִים:

תוֹךְהַזָּה כְּבָה

מְעַנְּגִין אֶמְירָת תְּהִלִּים דָבָר עִם אֶחָד וְאָמָר לוֹ, שֶׁעֱקָר אֶמְירָת תְּהִלִּים לוּמָר כֹּל מִזְמוֹרִי תְּהִלִּים עַל עַצְמוֹ, לְמַצָּא אֶת עַצְמוֹ בַּתּוֹךְ כֹּל מִזְמוֹר וּמִזְמוֹר. וְשָׁאַל אָזְטוֹ זָכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה: אֵיךְ וַיַּפְרַשׁ לוֹ רַבָּנוֹ, זָכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה, קָצָת, בַּי כֹּל הַמְּלֻחָמָות שֶׁבְּקָשׁ דָּדוֹד הַמְּלָךְ, עַלְיוֹ הַשְׁלוֹם, שִׁיצְילָהוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מֵהֶם – הַכֵּל צְרִיכִין לְפִרְשָׁה לְעַצְמוֹ עַל מְלֻחָמָת הַיְצָר הַרְעָ וַחֲילּוֹתָיו, וּכְיוֹצָא בָּזָה בְּשֶׁאָר הַמִּזְמוֹרִים (וּבִמְבָאָר מֵזָה לְעֵיל בְּסִימָנוֹ קא). וְשָׁאַל אָזְטוֹ: אֵיךְ יִפְרַשׁ לְעַצְמוֹ מַהְפָסּוֹקִים, שְׁדָדוֹד הַמְּלָךְ, עַלְיוֹ הַשְׁלוֹם, מִשְׁבָּח אֶת עַצְמוֹ, בְּגֹזָן: "שְׁמַרְהָ נְפָשֵׁי בַּי חַסִיד אֲנִי" (תְּהִלִּים פ"ז), וּכְיוֹצָא בָּזָה. הַשִּׁיבָה לוֹ: גַּם זה צְרִיכִין לְפִרְשָׁה עַל עַצְמוֹ, בַּי צְרִיכִין לְדִין אֶת עַצְמוֹ לְכָפָר זָכוֹת, וְלִמְצָא בְּעַצְמוֹ אֵיזָה זָכוֹת וְגַדְדָה טוֹבָה, אֲשֶׁר בְּבִחִינָת הַגַּדְדָה טוֹבָה הַזֹּאת הוּא בְּחִינָת חַסִיד, וּכְיוֹצָא. וְאָמָר לוֹ רַבָּנוֹ, זָכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה: הַלֹּא אִצְלָ יְהוֹשָׁפָט בְּתִיב (דָבְרִי הַיִמִיסִיב יז): "זַיְגַבָּה לְבוֹ בְּדַרְכֵי הָ", שֶׁבְּדַרְכֵי הָ וְעַבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ הַגַּבְבִּיהָ לְבוֹ קָצָת. עוד אָמָר לוֹ רַבָּנוֹ, זָכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה: הַלֹּא בְּבָקָר אָנוּ אֹמְרִים בְּתַחְלָה: 'מָה אָנוּ מִה חִינָנוּ וּכְוָ', וְאָנוּ מִקְטִינִים עַצְמָנוּ מַאֲד, וְאַחֲרֵיכֶךָ אָנוּ אֹמְרִים: 'אָבָל אָנֹחָנוּ עַמָּה בְּגַי בְּרִיתָה' וּכְוָ', שְׁאַחֲרֵיכֶךָ אָנוּ מִחְזִיקִים עַצְמָנוּ וּמִרְיִמִים אֶת עַצְמָנוּ, וְאָנוּ מִסְפָּרִים אֶת גְּדַלְתָנוּ וּמִתְפָּאָרִים, שְׁאָנֹחָנוּ עַמָּו בְּגַי בְּרִיתָתוֹ זָרָע אֶבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב וּכְוָ', בַּי כֵּה צְרִיכִין לְהַתְגַּה בְּעַבּוֹדָת הַשֵּׁם פָּגַ"ל. וְעַיִן מֵזָה סִפְר הַרְאָשָׁׂוֹן בְּסִימָן רְפַ"ב, עַל פָּסּוֹק: "אַזְמָרָה לְאַלְקִי בְּעוֹדִי":

אָזְקָה

עתה מי ישים לנו פה לדבר, להודות ולהלל לשבח לפאר
לרוּםם להדר לנכח לבך לעלה ולקלס למי שעשה לנו גסים
ונפלאות, גדוֹלות ונוראות, עד שזכהנו להתחילה ולגמר הדפסת
ספרינו רבינו הגדול והקדוש זצ"ל פעמים אין מספר, כך יחי ה'
אלקינו עמו, שנזכה ללמידה וללמד לשמר ולעשות ולקיים
כל הכתוב בהם, ויפוצו מעיינותינו חוצה, ודרך מצוותינו
נרצה, כי המלאכה מרובה והשעה נחוצה, עורה כבודי עורה
עד אשר לא תחש השטח העירה והקיצה, איז י מלא שחוק
פיק כי תבא על שרך בגילה ורנה וחדוֹה ודיצה אמן כך יחי

רָצֶן:

ספר קצאר לְקֹפֶץ מִזְגָּרֵין קַנְגָּרְבָּאָלָּה

תורה קכה

א מענין אמירת תהלים דבר עם אחד. ואמר לו. שעקר אמירת תהלים לומר כל מזמור תהלים על עצמו. למצא את עצמו בתוכך כל מזמור ומזמור. ושאל אותו זכרונו לברכה איך. ופרש לו רבנו זכרונו לברכה קצת. כי כל המלחמות שבקש דוד המלך עליו השלום, שיצילתו השם יתברך מהם. הכל צריכין לפרש על מלחמת היוצר הרע וחלותיו. ובו יצא בזה בשאר המזמורים ובמבחן מה לעיל בסימן ק"א) ושאל אותו. איך יפרש לעצמו בהפסוקים שדוד המלך עליו השלום משבח את עצמו בגון "שמרה נפשי כי חסיד אני" ובו יצא בזה. השיב לו. גם זה צריכין

לפִרְשׁ עַל עַצְמוֹ. כִּי צָרִיכֵין לְדוֹן אֶת עַצְמוֹ לְכֹף זִכּוֹת. וְלֹמְצָא
בְּעַצְמוֹ אֲיוֹזָה זִכּוֹת וְגַדְדָה טוֹבָה. אֲשֶׁר בְּחִינַת הַגַּדָּה טוֹבָה
הַזֹּאת הוּא בְּחִינַת חָסִיד וּכְיוֹצָא. וְאָמַר לוֹ רַבָּנוּ ז"ל. הַלְא אַצְלֵי
יְהוֹשֶׁפֶט כְּתִיב: "וַיִּגְבַּה לְבוֹ בְּדִרְכֵי ה'" (דָּבְרִי-הַיִם ב' י"ז) שֶׁבְּדִרְכֵי
ה' וּעֲבֹודָתוֹ יִתְבָּרֵךְ הַגְּבִיהָ לְבוֹ קָצָת. עוֹד אָמַר לוֹ רַבָּנוּ זִכְרוֹנוּ
לְבָרְכָה. הַלְא בְּבָקָר אָנוּ אָוּמְרִים בְּתַחְלָה מָה אָנוּ מָה חִיָּנוּ וּכְוּי
וְאָנוּ מִקְטִינִים עַצְמָנוּ מַאַד. וְאַחֲרֵיכֶם אָנוּ אָוּמְרִים אָבֶל אַנְחָנוּ
עַמְךָ בְּנֵי בָּרִיתְךָ וּכְוּי, שְׁאַחֲרֵיכֶם אָנוּ מִחְזִיקִים עַצְמָנוּ וּמְרִימִים אֶת
עַצְמָנוּ וְאָנוּ מַסְפִּירִים אֶת גָּדְלַתְנוּ וּמַתִּפְאָרִים, שְׁאַנְחָנוּ עַמְוֹ בְּנֵי
בְּרִיתָנוּ זֶרֶע אֲבָרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב וּכְוּי. כִּי כֵּد צָרִיכֵין לְהַתְגִּהָג
בְּעֲבֹודָת ה' כְּפָ"ל. וְעוֹין מִזָּה בְּסוֹف סִפְרַ הַרְאָשָׁזָן בְּסִימֵן רְפָ"ב. עַל
פְּסֻוק: "אָוּמָרָה לְאַלְקֵי בְּעֹזְדֵי".

גְּשִׁלָּם סֶפֶר "קַצּוֹר לְקֻגְטֵי מִזְהָר" ז תְּנִינָא

תְּהִלָּה לֹא ל עַלְיוֹן אֲשֶׁר שְׂמִים וְאֶרֶץ קְנָה

כְּרָבָבֶן

כלא ובתוך שיחתם, הודיעו לי תכף שכידון אצל העיר יש כבר זבולון בן יעקב, ושים אמורים שגם אחיו ישבך כבר שם זהה לנו מזה נחת גדול, שגוזכה להיות על קבר של שבט מישראל ברוך השם אשר הביאני עד תלום עד גבול ארץ ישראל:

כלב וּבָכֶר נִכְנַסְתִּי לְצִידֹּן וְהַלְכָנוּ עַל קָרֵב זְבוּלֹן, וַיַּשֵּׁם שְׁמָם הַיִּכְלֵל גַּאֲהָה עַל קָרְבָּוֹ, וּמִגְּרוֹזָות בְּשֶׁמֶן זִית וַיַּשֵּׁם שְׁמָם שׂוֹמֵר יִשְׁמַעְאָל אֶחָד, כִּי גַם הַיִשְׁמַעְאָלִים מִכְבָּדִים ذָה הַקָּרֵב מַאֲד וּמָה גַשְׁיב לְהָיוֹ כָל תְּגִמּוֹלוֹזָהִי עַלְיָנוֹ שְׁזַבְּינוֹ גַם לְהִיוֹת עַל קָרֵב קָדוֹשׁ וּגְוֹרָא בָּזָה, וַיַּדְלַקְתִּי שְׁמָם שֶׁמֶן זִית וְחִזְרָנוּ מִשְׁמָם וְאַחֲרֵךְ אָמָרוּ לִנְגָה, שְׁעִיר

צַדְקָה נִתְןָ וְלֹא יַעֲבֹר

כָּלֵי צַדְקָה פֶּזֶר פֶּזֶר זָצְרָל מִקְוָה שְׂדֵךְ צַדְקָה רְבָבָע זָהָר תְּקָוָת לְפָלָא

חַק נִתְןָ וְלֹא יַעֲבֹר יָצָא לְאָרוֹעַ עַי הַזָּאת נִצְחָת וְאַגְּזָה שְׁעִיר יִשְׁבָּת תִּיקְוָן המידות

צדון בעצמה עדין איננה ארץ ישראל, רק מקבר זבולון ואילך משם מתחילה גבול הארץ ישראלי במה נקדם ה' שזכינו היום יום א' כי סיון להשתטח על קבר הנזרא הגזבר לעיל בארץ ישראל וביום מחר אם ירצה השם אנו מוכנים לילך לצפת טובב'א השם יתברך יביאנו לשם לשלום, ונזכה להמשיח עליינו קדשת הארץ ישראלי באמת אמן בן יהי רצון:

קלג ושכרנו חמורים לילך ביום שני לצפת, ונתעכבו עד يوم שלישי עד ערב ביום שלישי יצאנו מבית הנסת של צידון, שעמדנו שם בחדר שיש שם בשבייל אורחים, ונשאו הנושאים כל החפצאים שלנו עד סוף העיר ושם עמדו החמורים שלנו בתוך שארי החמורים של השירה שלהם כמו חמישה-עשר חמורים, וכולם גויים, ובתוכם היה יהודי אחד בעל חמור, וזה היה טוביה גדולתו לנו ועמדנו בחוץ עם החפצאים כמה שעות, עד כי פגה יום שלישי, ולא יצאנו מצדון עד אור ליום רביעי כמו שתי שעות בלילה ואז בלילה ישבנו על החמורים, והלבנו כל הלילה, עד ערדשתי שעות על היום ובלילה זאת נכסתי לגבול הארץ-ישראל בודאי, וזה היה לנו שמחה גדולה:

קלד ביום חמישי, פרשת שליחלה, כ"ד סיון, באננו לצפת סמוך לחדות היום מלפנינו וכשבאנו אל ההר הקטן, הסמוד לשער העיר, שם משליכין המשאוי מהחמורים ונושאים אותה עליידי בגידאים לתוכה העיר, ותכה ומיד בשבאנו לשם, יצאו תכה אנשים לקראתנו, מה ראו בז תמה, שבעת זאת יבואו אנשים לאארץ-ישראל וזה עלייהם שמחה וחודה גדולה בשראוג אותנו ואלו האנשים היו מהפרושים, כי הזרים דרים סמוד לשער העיר ותכה שאלו אותנו, אם יש לנו איזה ידיעה מהמשלחים

שלהם, שיצאו זה סמוך לשנתיים, אין להם ידיעה מהם והודעתם להם תכף, שדברתי עליהם בסותגבול, ויש לי אגרת מהם, ובקרוב יבואו, כי הם לא רצוי לילד עמו על חיים לאלבנסדריא מגדל הפחד שהיה אז, בפי, ורצוגם לילד עם היבשה ותכף שהודעתם להם זאת, בתוד כך גתקבצו סביבנו כמה אנשימים, ונעשה רעש ושםחה גדולה בינויהם ותכף חטפו כל החפצים שלו, והבגינוסים לتوز איזה בית הסמוך, ושחרו פניו מאד לתוך להם האגרת מיד, ותכף פתחתי התבה והזאתה האגרת שלהם בתוד כך סבבו אותו כמה אנשימים, ורבים בכולם מהפרושים, כי כל זה היה ברחוב שלהם, ותכף הפיצירו כי מאד לילד עמום לרבי ישראל, שהוא בראש וממנה שלהם והברחתם למלאת רצוגם, והלבתי עמום בתוד כך גתרבו וגתקבצו אנשים רבים, עד אשר בעת שגנסת בבית רבוי ישראל, רבוי כמו רבוי העומדים, עד שהברחו להעמיד שומרים, שלא ידחו כלם לבנים אל הבית ונכנסתי לבית רבוי ישראל אני לבדי, וריה"א נשאר אצל החפצים, ולא הגיחו לבנים בבית רבוי ישראל כל האנשים שגתקבצו שם, כי אם קצתם, והשאר נשארו בחוץ סביבות הבית ואני לא טעםתי עדין שם דבר באותו היום, ונכנסתי בתעניית לצפת, ותכף נתנו לי שם קאווע, וספרתי לרבי ישראל כל הפעשה, שעמדתי עם המשלחים שלהם וכי, נתקתי לו האגרת ונגדל השמחה שהיה עליהם אין לשער, והחיתי אותם ממש ותכף שלחו שליח מיוחד לירושלים להודיע זאת לרבי מדייל, בראשם היושב בירושלים, אשר בנו ר' נטע היה אחד מהמשלחים, ועוד רבוי נטע שגי ורבוי איצ'ילי ואחריך הודיע לי רבוי ישראל, שהיה לו אגרת, שגם בירושלים היה שמחה גדולת עצומה ממה שבאו ובערנו להם בשורה

אָנֹכִי נְתַנֵּךְ וְלֹא יַעֲבֹר כִּילִינְ
מִשְׁפָּט מִזְרָחֶת אֶצְבָּעֶל "אָנֹכִי שָׂדֵךְ מִקְוָה שְׂדֵךְ מִסְפָּרִי רַבְבָּעֶת זָהָר תְּקֹזָעֶל כְּפָלֶל"
חַק נְתַנֵּךְ וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאָרוֹן עַיִ"י הַוְצָאת "נְצָחָת וְאַגְּנָחָת" שְׁעִיר יִשְׁבַּת תְּיקַוְן המידות 30

טוֹבָה בָּזָאת, אָשָׁר כָּלִיכָּה גְּפָשָׁות תְּלוּיִים בָּזָה:

שְׁפָרָר כְּלָקָאָטָע שְׁפָרָת הַשְׁוֹפָטָן:

לִפְנֵם הַתְּשׁוּבָה עַדְיוֹ אֵין לוֹ הַוִּיה בְּאָלוֹ עַדְיוֹ לֹא נִתְהַווָּה בְּעוֹלָם,
כִּי טֹב לוֹ שֶׁלֹּא גְּבָרָא מִשְׁגָּבָרָא. וּכְשֶׁבָּא לְטַהָר אֶת עַצְמוֹ וְלַעֲשׂות
תְּשׁוּבָה, אֹז מִכִּין אֶת עַצְמוֹ שִׁיחָה לוֹ הַוִּיה בְּעוֹלָם, עַלְיכָן תְּשׁוּבָה
הִיא בְּחִינַת אַקְיָק, הַיְנוּ אָגָּא זְמִינָן לְמִיחָווּ בְּגַ"ל (שם).

כִּי גַם צְרִיךְ לְדַעַת שְׁבֶשֶׁבָּא לְטַהָר וְלַעֲשׂות תְּשׁוּבָה אָוּמָרים לוֹ
הַמְּתָן, הַיְנוּ אָפָּה שֶׁהוּא צְרִיךְ לְמִהְרָר מִאֵד לְהַמְּלַט עַל גְּפָשׁוֹ לְבָרְחַ
מִתֹּזֶה הַחַשֶּׁה, אָפָּה עַל פִּי כֵּן אֵל יְבָהּוּה רְעִוּגָיו כְּשֶׁרְזָוָאָה רְחוּקוֹ
מִתְפָּלָה וּמִכָּל הַדְּבָרִים שְׁבָקְדָשָׁה, כִּי הַחֲבָרָה לְהַמְּתָין עד שִׁזְבָּה
לְתַקּוֹן גָּמוֹר בָּזָה, בְּחִינַת הַבָּא לְטַהָר מִסְּיִיעָן לוֹ וּכְוּי אָוּמָרים לוֹ
הַמְּתָן וְהַבָּן (שם).

וְצְרִיךְ לְאָחֹז תְּמִיד בְּמִדְתַּת הַתְּשׁוּבָה, כִּי אָפָלוּ בְּשָׁעָה שֶׁאָדָם אוּמָר
חַטָּאתִי עֻוִיתִי פְּשָׁעָתִי, אָפָלוּ זֶה אִי-אָפָּשָׁר לוֹ לִזְמָר בְּלִי פְּגִיָּה,
גַּמְצָא שְׁצְרִיךְ לַעֲשׂות תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה הַרְאָשׂוֹנָה, הַיְנוּ עַל
חַטָּאתִי עֻוִיתִי פְּשָׁעָתִי שְׁאָמָר (שם).

וְאָפָלוּ אִם יוֹדֵעַ הָאָדָם בְּעַצְמוֹ שְׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה שְׁלִמָּה, אָפָּה עַל פִּי
כֵּן צְרִיךְ לַעֲשׂות תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה הַרְאָשׂוֹנָה. כִּי מִתְחַלָּה
כְּשֶׁעָשָׂה, עָשָׂה לִפְנֵי הַשְׁגָתָו. וְאַחֲרֵיכָה בְּוֹדָאי כְּשֶׁעוֹזֶשֶׁה תְּשׁוּבָה
בְּוֹדָאי הוּא מִכִּיר וּמִשְׁיג עַכְשָׁו, בְּוֹדָאי הַשְׁגָתָו הַרְאָשׂוֹנָה הוּא בְּחִינַת
גְּשָׁמִיות. גַּמְצָא שְׁצְרִיךְ לַעֲשׂות תְּשׁוּבָה עַל הַשְׁגָתָו הַרְאָשׂוֹנָה, עַל
שְׁהָגְשִׁים אֶת רֹמְמוֹת אֶלְהוֹתוֹ יִתְבְּרָךְ. אָשָׁרִי הַזּוֹבָה לְתְשׁוּבָה
בָּזָאת (שם).

ח הַתְשׁוּבָה צְרִיךְ לְהִיוֹת בְּשֶׁלֶשׁ תְּגָנָים, שִׁירָאָה בְּעִינֵיכֶם; וּבָאָזְנֵיכֶם יִשְׁמַעַן; וְלֹבֶבֶךְ יִבְינֶן וִשְׁבֶב. כִּי צְרִיךְ הָאָדָם לְשִׁים עַינָוּן וְלֹבֶבֶךְ הַיְתָב עַל דָּרְכֵיכֶם, וְלֹהֲסִתְבֵּל עַל תְּכִלִיתוֹ הַגְּצִחִי, וְלֹיִשְׁבֶב אֶת עַצְמוֹ הַיְתָב הַיְתָב, וְלֹשְׁמַעַן הַיְתָב כָּל דָּבְרֵי רְבּוֹתֵינוּ הַקְדוֹשִׁים, וְאֵז יִזְכֵה לְתְשׁוּבָה בְּאָמָת (שם).

קְרָרְסָפָרְגִּי מְעֻשְׂנָה חַשְׁפָּה:

עד שְׁגָנָם סָדֶר מִכְיָרָת הַפּוֹם לְאַלְפִים, וְלֹא גַתְרָצָה עִם אַחֲד לְמִכְרֹן כִּי בְּלִי מָה שְׁרַצְוּ לְתֹזֵן לוֹ אָמָר: מִסְתָּמָא שְׂוֹה יוֹתָר בְּכָפְלִים עַד שְׁלָא גַמְצָא מֵי שִׁיקְחָהוּ, רַק הַמֶּלֶךְ וְהַזְּלִיכּוּ לְהַמֶּלֶךְ וְרַצָּחָה לְתֹזֵן לוֹ הַמֶּלֶךְ סָדֶר עַצּוּם, כִּי הַפּוֹם הַוּטָב מִאֵד מִאֵד בְּעִינֵיכֶם כָּל, וְלֹא גַתְרָצָה עִם הַמֶּלֶךְ גַמְבִּין כִּי אָמָר: מִסְתָּמָא שְׂוֹה יוֹתָר עַד שְׁגָם הַמֶּלֶךְ לֹא קָנָה הַפּוֹם וְחַלְדָה מִהַמֶּלֶךְ עִם הַפּוֹם לְהַשְׁקוֹתָוּ וְהִיה שְׁם פְלוֹמָפָה [משאבה] שְׁמַשָּׁם מִשְׁקִין וְקָפֵץ הַפּוֹם לְתֹזֵן הַפְלוֹמָפָה, וְגַתְעָלָם וְאִינְגָנוּ (הַיְנוּ שְׁבָדָמָה לוֹ בָהּ כִּי הִיה מַעֲשָׂה לְצִים כָל הַעֲגִינוֹן שֶׁל הַפּוֹם) וְצַעַק מִאֵד עַל זֶה וְגַתְקַבְּצָוּ אַלְיוּ בְנֵי הָעוֹלָם לְקוֹל זַעֲקָתָוּ, וְשָׁאָלוּ אָתוֹתָוּ: מָה אָתָה צַעַק? הַשִּׁיבָה, שְׁהַפּוֹם שֶׁלֹּוּ קָפֵץ לְתֹזֵן הַפְלוֹמָפָה וְהַכּוֹן אָתוֹתָוּ הַפְּכָה וְפְצֹוע, כִּי גַדְמָה לְמִשְׁגָעָה כִּי גַקְבָה הַפְלוֹמָפָה צָר מִאֵד, וְאֵיךְ אָפְשָׁר שִׁיקְפֵץ הַפּוֹם לְשָׁם?! וְרָאָה שְׁמַבִּין אָתוֹתָוּ וְהַזָּא גַרְאָה בְמִשְׁגָעָה, וְרַצָּחָה לִילְדָה מִשְׁם בְתֹזֵן שְׁרַצָּחָה לִילְדָה מִשְׁם-זִהְגָה הַפּוֹם מִתְחִיל לְהַזְשִׁיט רָאשָׂו מִתֹּזֵן הַפְלוֹמָפָה וְהַתְחִיל לְצַעַק שְׁגִירָה: אָהָה אָהָה! מִחְמָת שְׁגָדָמָה לוֹ שְׁיִישָׁ שְׁם סּוּסָו וְגַתְקַבְּצָוּ שׁוֹב אָצְלוּ בְנֵי הָעוֹלָם, וְהַכּוֹן אָתוֹתָוּ שְׁגִירָה, כִּי הוּא מִשְׁגָעָה בְגַ"ל וְרַצָּחָה שׁוֹב לִילְדָה מִשְׁם בְּיַוֹן שְׁרַצָּחָה לִילְדָה זִהְגָה מִזְשִׁיט שׁוֹב הַפּוֹם אֶת רָאשָׂו מִן הַפְלוֹמָפָה וְהַתְחִיל לְצַעַק עוֹד בְגַ"ל, וְגַתְקַבְּצָוּ שׁוֹב אַלְיוּ וְהַכּוֹהוּ בְגַ"ל בָהּ הַסְּטָרָא אָחָרָא מִטְעָה אֶת הָאָדָם בְכָל פָעָם, עַל לֹא דָבָר,

צַדְקָה נִתְןֵן וְלֹא יַעֲבֹר

כ' ליל ← צַדְקָה רְצִיּוֹת אֶצְבּוּל "אֶצְבּוּל" פְּקוֹזָה שְׂדֻךְ אֶחָד פְּסֶפֶרִי רְבָבּוּ עֲזַחַת תְּזַקּוּזָה לְפָלָל ←
30 → "חַק נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר" יָצָא לְאוֹר ע"י הַזָּכָאת "נִצְחָתִי וְאַגְּנָחָת" שְׁעִירִית תִּיקְוָן המידות

בשקר גמור שאין בו ממש והוא נסת אחראית, והולך אחראית
ונדרמה לו בכל פעם שירוייה יותר וימלא תאורה יותר ורץ
אחריהם במה עתים, ופתאום נתקלמא, ובורחים ומסתלקים ממנו
כל התאות באשר מודמן לפעים, שההתאות מסתלקים קצת
ובאשר האדם רוץ להרדט מהם, אזי חזרים ומושיטיםرأسם,
וזוא חוזר ורודף אחריהם וכן מתנגן להלן-שתכף שמושיטים
ראשם הוא חוזר לרדף אחריהם ולא באר העגנון יותר והבן היטיב
מעשה בצדיק אחד שהיה צדיק גדול מאד, שיצא מהתאה הידוע
לגמר ולגמר בראי בשלמות, ועלה לעולמות עליונים וראה
שמכח בירחה חתיכות בראש ועצמות ושאל: מה זאת וھשיבו לו,
שזאת הייתה אשא יפה מאד ועל כן מחתמת שהיתה
מחמת גופה לעברה, על כן מחמת אונ ורצח לראותה
ומפרו לו שמות שתחרז ותתחבר בבתחה וראה שהיתה יפה
תאר גדולה מאד ומה ראי לראות גנות התאה זו, אם
חוותין אותה לחטיבות התאות האם היה שיק התאה וכו'.

סְקָר שְׁלֹחַ שְׁרוֹךְ חַוְּשָׁה:

(ג) נר שיש לו שתי פיות עולה לו בשביל שנים: (ד) מילא קערה
שמן וחקיפה פtileות אם כפה עליה כלי כל פtileה עולה בשביל
נר אחד לא כפה עליה כלי אפילו לנר אחד אין עולה לפי שהוא
CMDORAH: הגה ולבן יש ליזהר להעמיד הנרות בשורה בשורה ולא בעגול
דהוי CMDORAH (הג"מ בשם סמ"ק) ומותר להדליק בפMOVOTOT שקורין לאMPIA
מאחר שכט נר מובל הרבה מחייבו (ת"ה סימן ק"ה) ויזהרו כשעושים נרות
אפילו בשעה שאין לדבוק ביחיד ולהדליקו דהוי CMDORAH (פסקין מהר"י ס"ה)
אפילו בגרות של שבת ויום טוב יזהרו שלא לעשות כן (א"ז): (ה) נר חנוכה
מניחו על פתח הסמוד לרשות הרבים מבחוץ אם הבית פתוח

לרשות הרבים מניחו על פתחו ואם יש חצר לפניהם מניהו על פתח החצר ואם היה דר במעלה שאין לו פתח פתוח לרשות הרבים מניחו בחלון הסמוך לרשות הרבים ובשעת הסכנה שאיןו רשאי לקיים המצוות מניחו על שלחנו ודיו וצרייך נר אחר להשתמש לאורו ואם יש מדורה א"צ נר אחר ואם הוא אדם חשוב שאין דרכו להשתמש לאור המדורה צרייך נר אחר: (ז) מניחו למעלה מג' טפחים ומוצה להניחה למטה מי' טפחים ואם הניחה למעלה מי' טפחים יצא אבל אם מניחו למעלה מכ' אמה לא יצא: הגה ואפילו לקחה כך דלוק והניחה למטה מכ' לא יצא דהדלקה עשויה מצוה (ב"י בשם Tosfot): (ז) מצוה להניחה בטפח הסמוך לפתח משמאלו כדי שתהא מזוזה מימין ונר חנוכה משמאלו ואם אין מזוזה בפתח מניחו מימין ואם הניחה בדלת עצמה יגיחנו מחציו של כנימה לצד שמאל: הגה ומיהו בזמן זה שכולנו מדליקין בפנים ואין היכר לבני ר"ה כלל אין לחוש כל כך אם אין מדליקין בטפח הסמוך לפתח ומכל מקום המנהג להדלק בטפח הסמוך לפתח כמו ביוםיהם ואין לשנות אלא א"ב רבים בני הבית שעדייף יותר להדלק כל אחד במקום מיוחד מיעוד מלערב הנרות בלבד ואין היכר כמה נרות מדליקין ומכל מקום יזהרו שלא להדלק במקום שמדליקין הנרות כל השנה כי אז לא יהיה היכר כלל ואף כי אין היכר רק לבני הבית מכל מקום היכר קצר מיהא בעיא בבה"כ מניחו בכוטל דרום (או בדרום המנורה ומדרום מזרח למערב) (ת"ה סימן ק"ד ב"י) ומדליקין וمبرכין (בבית הכנסת) משום פרטומי ניסא: הגה ואין אדם יוצא בנות של בית הכנסת וצרייך לחזור ולהדלק בביתו (ריב"ש סימן קי"א) ונוהгин להדלק בבית הכנסת בין מנהה למערב ויש נוהGIN להדלק בערב שבת קודם מנחה (כל בו ואבודרם) אם רוצח למהר להתפלל לאחר שבירך הש"ץ והדלק אחד מהן יוכל להשתמש להדלק הנשארים והש"ץ

יתפלל (מהרי"ל): (ח) חצר שיש לו שני פתחים משני רוחות צריך להדליק בשתייהן מפני החשד ואם שני הפתחים ברוח אחד והם בבית אחד (כל בו) די לו באחד מהם: הנגה ואם מדליק בשני הפתחים אינו מברך רק באחד מהם ובשני מדליק ללא ברכה (ר"ז) מיהו בזמן זהה שכולם מדליקין בפנים ממש ואין היכר לבני ר"ה כלל אפילו יש לחצר או לבית הרבה הפתחים להרבה רוחות אין מדליקים אלא פעם אחת בפנים וכן נ"ל וכן המנהג פשוט:

፩፻፲፭ የኢትዮጵያ ትናቁጭ ማረጃዎች

תקיג: וְשָׁמֶרֶגִי וְהַצִּילֶגִי מְרִיב וּמְחֻלְקֹת, וְהִיה בְּעֹזֶר שֶׁלָּא יִזַּק לֵי
הַמְּחֻלְקָת כֵּל לֹא בְּרוֹחַגְיוֹת וְלֹא בְּגִשְׁמִיוֹת, רַק אֲזֶבֶת לְהַתְּקַשֵּׁר
וְלֹהֲכֵל בְּהַצְדִּיקִים אַמְתִּים שִׁיוֹדָעִים לְהַטּוֹת כְּלָפִי חֶסֶד, וְלֹדוֹן אֲת
הַכָּל לְכָפֶת זִכּוֹת אֲפָלוֹ אֲת הַחֹלְקִים עַלְיָהֶם, וּמִמְשִׁיכִים אֲהַבָּה
וּשְׁלָום בְּעוֹלָם, וּמִמְתִּיקִים כֵּל מִינִי מְחֻלְקָת וּעוֹשִׁים מִהַמְּחֻלְקָת
שְׁלָום בַּיּוֹת, וּבוֹנִים מִהָּם בְּתִים גְּפֻלָּאים וּנוֹרָאים עד שְׁגַבְגַּנִּין מִהָּם
שְׁיִי עַזְלָמוֹת עֹזֶרנוּ שְׁגִזְבָּה לִילָּך בְּדָרְכֵי הַצְדִּיקִים הָאֱלֹהִים, וְלֹהֲכַשֵּׁר
לֵהֶם וְלֹהֲכֵל בָּהֶם, עד שְׁגִזְבָּה גַּם אֲנַחַנוּ עַל יָדָם לְשִׁי עַזְלָמוֹת:
תקיד: חַמֵּל עַלְיָנוּ וְעֹזֶרנוּ שְׁגִזְבָּיר אֲת עַצְמָנוּ בְּכָל עַת בְּגְפֻלָּאות
עִרְבָּת גְּעִימָת הַתְּעֻנּוֹגִים וְהַשְׁעָשׂוּעִים שְׁיִהְיָה לַהֲצִדִּיקִים לְעַתִּיד,
שְׁזִבְבָּה כֵּל אַחֲד לְגַחֵל שְׁיִי עַזְלָמוֹת וְגַעֲמִיק דְּעַתָּנוּ בָּזָה, וְגַשְׁעָר
בְּדַעַתָּנוּ גְּדָלָת עַזְלָם אַחֲד, וּבְמָה וּבְמָה כּוֹכְבִים וּמְזֻלּות וּגְלָגְלִים
גְּפֻלָּאים וּנוֹרָאים שְׁיִישׁ בְּכָל עַזְלָם וּעַזְלָם, וּבְמָה וּבְמָה עִירּוֹת
וּמִדִּינּוֹת, וּבְמָה וּבְמָה מִבּוֹאוֹת וּחְצְרוֹת וּבְתִים וּחְדוֹשִׁים גְּפֻלָּאים
וּעֲנִיגִים נוֹרָאים שְׁיִישׁ בְּכָל עַזְלָם וּעַזְלָם, מִכָּל שְׁבָן וּכָל שְׁבָן שְׁיִי
עַזְלָמוֹת שְׁיִישׁ לְכָל צִדִּיק, מֵי יִשְׁעָר גְּדָלָת הַצִּדִּיק הַזֹּבֶת לֹזָה,
וְתְּעֻנּוֹגִיו וְשְׁעָשׂוּעִיו אֲשֶׁרְיָ לוּ זְבָנו שֶׁלָּא נְחַלֵּף עַזְלָמוֹת בְּאָלוֹ

סִדְרַ הַלְמֹד לִזְמָרָת אֱלֹהִים

הקיימים לעד בעולם הועבר הזה חמל עליינו ועל כל עמך ישראל
שגוזה כלנו להיות בכלל צדיקי אמת הזוכים לש"י עולמות, כי
אתה חפץ ליהיטיב לפל, ו אין מעצור לך להושיע גם אוטי, לזכות
 לכל טוב אמרתי ונצחי, למען אוזה לגדיל ולקדש את שם הגדול
 לעולמי עד ולנצח נצחים:

תקתו: זָכֶגֶנִי לְבִישָׁר בְשׂוֹרּוֹת טָבוֹת תָמִיד לְעַמֶּה יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי
זה אֲזֹפָה לוֹמֶר תְהִלִּים בְכֻנָּה גְדוֹלָה: וְעַזְרָנוּ וְהוֹשִׁיעָנוּ שְׁגֹזֶה
לִרְחָק אֶת עַצְמָנוּ מְרוֹפָאים וְדָאַקְטוֹרִים בְתִכְלִית הַרְחֹוק וְתִשְׁמַרְנוּ
וְתִצְילְנוּ מִכָּל מִיגִי חָלָאים וּמִכָּאוּבִים וּמִחוּשִׁים וְאֶם בְּרִיחָמִיךְ
גְּצַטְרֵד לְפָעָמִים לְאֵיזָה רִפּוֹאָה, תִּרְחַם עָלֵינוּ וְתִחְזֵק אֶת לְבָבֵנוּ
שֶׁלֹּא יָעַלְה עַל דָעַתְנוּ לְהַשְׁתִּמְשׁ עִם שֻׁום רֹפֵא וְדָאַקְטוֹר, רַק
לְסֶמוֹךְ עַלְיךְ לְבַד, וְלְהַרְבּוֹת בְאַמִירָת תְהִלִּים בְשִׁבְיל הַחֹזֶלֶת,
וְלְהִיוֹת גָבּוֹן וּבְטוֹחָה וּגְשֹׁעָן עַל אַמִירָת תְהִלִּים, שָׁעַל יְדֵי זה תְשַׁלֵּחַ
רִפּוֹאָה שְׁלָמָה לְכָל הָאַרְיִיכִים רִפּוֹאָה וְתַתְנוּ לְנוּ פָתָח, וְתַעֲזִירְנוּ
וְתַזְשִׁיעְנוּ לוֹמֶר תְהִלִּים בְכֻנָּה גְדוֹלָה כָל כֵד עד שְׁגֹזֶה לְעוֹדר
וְלְהַקְיִץ אֶת דָוד הַמֶּלֶךְ עַלְיוֹ הַשְׁלוּזָם בְעַצְמוֹ שְׁחוֹא "רֹוח אַפְנוֹ
מִשְׁיחָה הִי", וַיְהִי נִחְשָׁב בְאֶלְוֹ אַמְרָם דָוד הַמֶּלֶךְ עַלְיוֹ הַשְׁלוּזָם
בְעַצְמוֹ, עד שְׁיִהְיָה כֵה לְעַמֶּה יִשְׂרָאֵל לְהִחְיֹת מִתְּהִלָּים עַל יְדֵי אַמִירָת
תְהִלִּים וּיְשֻׁבוּ כָל חֹלֵי עַמֶּה בֵית יִשְׂרָאֵל לְאִירְגָּנָם, וְתִרְפְּאָם
וְתִחְלִימָם וְתִחְיָם בְחִים טֹבִים וְאֶרְזָכִים בְאֶמֶת וְגֹזֶה כָלֵנוּ לְשֹׁובָ
אַלְיךְ בְאֶמֶת, וְלְהִיוֹת בְרַצּוֹנָה וּבְרַצּוֹן צְדִיקִיה הָאַמְתִיִים כָל יְמֵי
חַיָּינוּ לְעוֹלָם, הַשִּׁיבָנִי וְאֲשֻׁבוּבָה כִי אַתָּה [הִ] אֱלֹקִי, הַשִּׁיבָנָנוּ אֲבִינוּ
לְתֹרְתָה וּקְרַבְנוּ מַלְכָנוּ לְעַבּוֹדָתָה וְהַחֲזִירְנוּ בְתִשְׁוֹבָה שְׁלָמָה
לְפָנֶיךְ זָכֶגֶנִי מַעֲתָה לְהַרְגִיל אֶת עַצְמֵי לְהִיוֹת בְעוֹלָם הַבָּא כָל אֲשֶׁר
שְׁאַלְתִּי מֵאַתָּה אָבִי מֶלֶכִי וּקְדוֹשִׁי צֹרִי וְגֹזְאָלִי, זָכֶגֶנִי שְׁאֲזֹפָה לְשָׁמֶן

את קול השריר הקדוש שיתעורר לעתיד "אל תשלייבני מלפניך, ורזה
קדשך אל תקח ממני אל תשלייבני לעת זקנה, בכלהות בחי אל
תעזובני אל תעזובני ה', אלקיך אל תרחק ממני חוץה לעזרתי אדני
תשועתי":

פָּלָה נ תַּקְטוֹ: {מיומל ע"פ תליה כ"ע} "אֱלָקִים מֹשֵׁב יְחִידִים
בַּיְתָה מֹצִיא אָסִירִים בְּכֹשֶׁרוֹת, אֲךָ סֹורִים שָׁכְנוּ
צְחִיחָה אֱלָקִים אֲלֵי אַתָּה אֲשֻׁחָרָה, צְמָאָה לְךָ נְפָשִׁי בָּמָה לְךָ בְּשָׁרִי,
בָּאָרֶץ צִיה וְעַיִף בְּלֵי מִים כֵּן בְּקָדֵשׁ חִזְיָתֶךָ לְרִאּוֹת עָזָה וּבָבּוֹדָה"
רְבוּגָנוּ שֶׁל עַזְלָם, מְלָא רְחָמִים קָרְבָּנִי לְעַבּוֹדָתֶךָ, וְהַחֲזִירָנִי בְּתִשׁוּבָה
שְׁלִמָּה לְפָנֵיךְ וַיַּחַד לְבָבֵי לְאַהֲבָה וְלִירָאָה אֶת שְׁמֶךָ וְעַזְרָנִי וְזָכָנִי
לַיְחַד יְהוּדִים קְדוֹשִׁים בְּכָל עַת, שְׁאַזְבָּחָה לְהִיטִּיב מְעַשֵּׂי וּלְקָדֵשׁ
מְחַשְּׁבָתִי בְּקָדֵשׁ תָּהָרְלִיוֹנָה עַד שְׁיִיחָיָה גַּתִּיחָד [וַיְהִי גַּעֲשִׁים] עַל
יָדֵי יְהוּדִים עַלְיוֹנִים קְדוֹשִׁים וּטְהוֹרִים בְּכָל הַעֲזָלָמוֹת כְּלָם, כִּי לְכָה
גַּזְרָתִי לַיְחַד וּלְחַבֵּר בְּכָל הַעֲזָלָמוֹת וּבְכָל הַשְׁמָוֹת הַקְּדוֹשִׁים בְּיְהוּדָה
שְׁלִים, בְּאַפְןֵן שִׁיתְגָּלָה וַיַּתְפְּשַׁט וַיָּאִיר יְהוּדָה וְאַחֲדָוֹתָה לְכָל בְּאי
עַזְלָם, וַיַּדְעַו כְּלָם אַזְתָּה לְמַקְטָגָם וְעַד גַּדְזָלָם: